ILIE DANIELA ELENA

ILIESCU CAMELUȚA ANA

BARBU ELENA GABRIELA

CULEGERE DE POVEȘTI

pentru copii

2024

CUPRINS

1. Inventatorul Toni și Rica Roboțica.....4

2. Farmecul culorilor.....7

3. Călătoria băiatului Portocală.....9

4. Dorința tăietorului de lemne.....11

5. Peștișorul și Pietricica.....13

6. Fluturilă și Râmișor.....15

7. Povestea fluturașului Zuzi.....17

8. Cântecul Sirenei.....19

9. O zi cu albinuța Ema.....22

10. Darul brostacului Oachi.....25

Argument

Prezenta carte își propune să introducă copilul de vârstă mică în lumea minunată a poveștilor.

Copiii adoră poveștile. Acestea reprezintă pârghia către o bună dezvoltare a copilului de vârstă mică din toate punctele de vedere. Rolul acestora este unul inedit, acestea contribuind la dezvoltarea vorbirii copiilor, formându-le deprinderi intelectuale de a asculta și înțelege. Totodată, le stimulează imaginația, le satisface nevoia de afectivitate, dar și de cunoaștere. Pe lângă faptul că oferă copilului posibilitatea de a învăţa să înţeleagă gândurile şi sentimentele oamenilor, poveștile, prin folosirea cuvântului şi a imaginii artistice, îl familiarizează pe cel mic cu structura limbii, cu bogăţia formelor sale gramaticale, cu frumusețea și expresivitatea limbii, contribuind astfel la dezvoltarea limbajului şi a gândirii lui.

Pentru a fi apreciate de cei mici, poveștile trebuie să se potrivească nivelului de vârstă, nivelului intelectual și emoțional al fiecărui copil. Această culegere conține povești educative pentru copiii de vârstă preșcolară, povești care îi vor ajuta pe cei mici să descopere farmecul lecturii de la o vârstă cât mai fragedă.

Tematica poveștilor este una variată, ele pot fi folosite atât în grădiniță ca activități propriu-zise, în cadrul activităților liber alese, cât și în cadrul momentului de lectură. De asemenea, părinților le revine sarcina majoră de a le forma micuților o atitudine pozitivă față de lumea minunată a poveștilor. Atât educatoarele, cât și părinții trebuie să încurajeze reușita fiecărui copil în parte, atunci când ei reușsec să repovesteacă un fragment dintr-o poveste.

Prin intermediul poveștilor, copiii învață despre plante, animale, insecte, fenomene ale naturii, dar și diferite reguli de comportament social. Poveștile, reprezintă așadar liantul dintre cunoscut și necunoscut, îndemnându-i pe cei mici spre curiozitate.

Inventatorul Toni și Rica Roboțica

Toni era un băiețel de 5 anișori tare curios și năstrușnic. Pasiunea lui cea mai mare era să inventeze lucruri noi cu ajutorul tehnologiei moderne. Petrecea mult timp în laboratorul lui, care era situat la ieșirea dintr-un orășel, aproape de marginea unei păduri. Încerca să lucreze la niște experimente, când colo, se auzi un zgomot puternic, o explozie care avusese loc. Toni, ieși repede afară să vadă ce se întâmplă. Nu se vedea nimic în raza lui apropiată, așa că porni cu pași repezi pe poteca din pădure.

-Oare ce să fi fost aici? Se întrebă băiatul. Nu se vede nimic. Mai merge puțin si iaca observă langă un lemn putred o cutie din carton mare.

-Ce să caute o cutie aici? Și se apropie cu pași mici de cutie, caci mna, curiozitatea îi dădea parcă puțin curaj. Deschide cutia cu grijă, și ce să vadă? O roboțică roz cu antene și led-uri în loc de ochișori, era ghemuită în misterioasa cutie.

-Wooow! Exclamă Toni. Oare chiar să fie o roboțică adevărată? Ia să vad, are butoane? Și apăsă iute pe un buton în formă de stea, căci roboțica, printre altele, era programată să și vorbească.

-Bună, eu sunt Rica Roboțica! Tu cine ești?

-Eu sunt Toni, băiețelul care te-a găsit aici, îmi pare bine să te cunosc.

-Toni? Eu nu știu pe nimeni cu acest nume. Unde mă aflu? Unde este prietenul meu Roby? Eram cu el acum puțin timp și ne plimbam in Parcul Roboților. Dar casa mea? Și Rica roboțica începu să pună muuuulte întrebări.

-Nu te panica, te rog. Nu îți voi face rău. Vreau să aflu doar cum ai ajuns aici și de unde ești.

-Vaaaai, am ajuns pe altă planetă?! Pe ce planetă mă aflu? Și Rica Roboțica izbucni în hohote de plâns.

-Ești pe planeta Pământ, îi răspunse Toni puțin îngândurat.

-Vaaaai…..Trebuia să ajung pe Planeta Roboților! Acolo este casa mea, familia mea și prietenii mei…

-Stai, nu te îngrijora. O să încerc să te ajut dacă îmi spui mai multe despre tine. Cei doi au început să povestească ore în șir, lucru care i-a făcut să se cunoacă și mai bine. Ia-mă de mână acum, o să te duc într-un loc secret, îi spuse Toni.

-Nu îmi vei face rău? Întrebă Roboțica îngrijorată…Nu știu nimic despre voi, despre oameni.

Nu, vai, nici gând! Vreau doar să îți ofer ajutorul meu.

Rica Roboțica îl luă de mână și în scurt timp au ajuns în Laboratorul lui Toni.

-Îmi place mult aici! exclamă Roboțica, care se liniștise destul de mult când a văzut cât de bun este Toni cu ea. Admira cu drag toate beculețele colorate, jucăriile interactive dar și recipientele pentru experimente. Cel mai mult i-a atras atenția o mașină de selectare a deșeurilor, căci Rica Roboțica lăsa mereu curat în urma ei.

-Ar fi bine ca și prietenii tăi să protejeze așa natura, spuse ea.

-Da, noi păstrăm un mediu curat, îi răspunse Toni. În scurt timp, băiețelul îi arătă Roboțicăi o mașinărie tare interesantă.

-Toni, ce e asta? Întrebă ea uimită.

-Este Masina Viitorului. Ne vom urca în ea și vom ajunge pe Planeta ta. Vreau să te ajut și să fim cei mai buni prieteni, în ciuda faptului că eu sunt copil și tu ești robot.

-Wow, Toni! Nu pot să cred! Tu chiar ești un adevărat inventator! Vei salva planeta cu invențiile tale!

-Hai, urcă-te! Îi spuse Toni. Acesta apăsă pe un buton și înregistră ”Planeta Roboților, Orașul Roboților”-în scurt timp, Mașina Viitorului porni către destinația dată.

-Au mers câteva ore bune prin spațiu și au admirat planetele, luna și stelele. Spre seară, cei doi au ajuns în Orașul Roboților, teferi și nevătămați.

-Toni, oare cum aș putea și eu să te răsplătesc? Și aceasta îi oferi o îmbrățișare strânsă.

-Nu ai cu ce Robotico, așa fac prietenii adevărați, la nevoie se ajută.

Nici nu au apucat să își ia la revedere, căci în fața lor apăru un robot mare, gri, care se uita înspăimântător la Toni și o întrebă pe Roboțica:

-Ce caută un copil aici, în orașul nostru? Nu știai că oamenii nu au ce căuta aici? Uite ce ochi mari are, clar a văzut tot ce nu trebuia. O să chem ajutoare să vină și să-l ducă în blocul din fața noastră și să stea acolo închis în camera secretă.

-Bunicule, stai! Oprește-te ! și Rica Roboțica se așează în fața buniculuișiîl imploră să nu facă asta.

-El este cel mai bun prieten al meu! M-a ajutat, bunicule! Toni este tare curajos și bun la suflet! Și roboțica începu să-i povestească toată aventura ei de pe planeta Pământ.

-O, vaaai! Ce era să fac…! Îmi pare rău, spuse bunicul. Te rog să mă ierți copile!

-Nu face nimic, spuse Toni. O luă de mână pe Roboțica și îi spuse încet la ureche că este o roboțică tare frumoasă.

-Haide, Toni, să îți arăt și orașul nostru acum!

-Chiar e o altă planetă aici, o altă viață...se miră băiatul.

Rica Roboțica îl ținea strâns de mână și îi explica cum roboții verzi și mici strangeau gunoaiele și făceau curat în orașul lor, roboții mai mari îi bandajau și îi reparau pe cei care aveau probleme și tot așa...

-Sunt uimit de-a binelea! Am învățat să fiu mult mai responsabil acum și să am grijă de tot ce mă înconjoară!

-Si eu am învățat ce înseamnă prietenia, curajul și loialitatea, spuse Roboțica.

Cei doi prieteni s-au îmbrățișat și și-au luat la revedere căci plecarea lui Toni se apropia. El trebuia să se întoarcă pe planeta Pământ, la familia și la rudele lui. Și-au promis ca vor mai vorbi la telefon atunci când se poate. Ca drept mulțumire, Rica Roboțica i-a dăruit lui Toni o inimioară roșie, pe care să o ducă în laboratorul său. De fiecare dată cand o vei privi, de călătoria și de prietenia noastră îți vei aminti.

Farmecul culorilor

Era primăvară. David și Diana se jucau frumos în parcul din fața blocului. Vântul sufla cu atâta putere încât purta prin tot cartierul câteva petale de corcoduș înflorit.

- Hmmm...ce frumos miroase!-spuse Diana.
- Da, miroase a primăvară, răspunse David.
- Ce raze puternice are Soarele!
- Și ne dă căldură, completă David.

Nici nu au terminat bine de povestit despre cum ne ajută Soarele că își fac apariția primii stropi de ploaie.

- Plouă? Întrebă Diana.
- Se pare că da, deși Soarele încă e pe cer! răspunse David.

Cei doi copii intră repede în casă ca să nu îi ude ploaia care venise dintr-odată. Priveau pe geam cum cerul capătă nunațe colorate și fermecătoare.

- Uraaa! Este un curcubeu!-spuse David.
- Da, un curcubeu, confirmă Diana și săreau în sus de bucurie.
- Vezi , Diana? Soarele încă e pe cer, dacă culorile acum se șterg?
- Nu se vor șterge David. Hai să o întrebăm pe mama.

Mama lor începe să le povestească că este un fenomen al naturii curcubeul și apare atunci când razele Soarelui strălucesc prin stropii de ploaie.

- Mamă, razele Sorelui nu sunt galbene? –întrebă Diana.
- Ba da Diana, îi lămuri mama. Acum razele Soarelui arată ca o paletă de culori amestecate iar când acestea trec prin stropii de ploaie prind culoare și așa apare curcubeul.
- Și cum se separă ele mamă?-întrebă curios David.

- Separația culorilor are loc datorită luminii ce este reflectată diferit. Acum copii, haideți să privim culorile curcubeului ca să le spuneți și altor prieteni câte sunt.
- Vreau eu să le spun mamă!-zise Diana. Ele sunt: roșu, orange, galben, verde, albastru, indigo și violet.
- Acum, dragilor ce ar fi să desenați și voi un curcubeu?
- Este o idee grozavă mamă. Haide David să ne apucăm, spuse Diana.

Ei bine, mama era tare mulțumită de curcubeul făcut de cei doi copilași.

Călătoria Băiatului Portocală

Într-o zi friguroasă, Matei, un băiețel cam de 6 anișori a ieșit în curtea lui să se joace cu jucăriile sale. Deodată, auzi un zgomot ciudat langă o masinuță de jucărie și a fugit să vada ce s-a întâmplat. Când să ia jucăria în mână , zări o portocală cu picioare , mâini și cap.

Se uită la ea mirat, și o întreaba:

-Tu cine ești?

-Eu sunt Băiatul Portocală.

-Ești o portocală adevărată?

-Da, răspunse acesta.

-Ce ciutat! zise Matei. Nu am mai văzut o portocală așa.

-Mami! Mami! Uite o portocală care vorbește, are mâini, cap și picioare! O ia repede în mână să i-o arate mamei lui și îi spune acesteia că tare bun ar fi un suc de portocală dacă ar tăia-o.

Când auzi acestea, Băiatul Portocală dă să fugă din mâna lui Matei dar acesta nu îi dădu drumul.

-Te rog, nu mă tăia! Spuse portocala speriată. Sunt atât de tristă și nu vreau să îmi faci rău. Am nevoie de ajutorul tău, că m-am rătăcit.

Matei, stă o clipă pe gânduri și o întrebă:

-De unde ai apărut?

Eu vin de pe Tărâmul Citricelor, mai exact de pe muntele Portocală. Din greșeală am ajuns aici, în curtea ta. Am luat trenul greșit, trebuia să ajung în Orașul Portocală unde sunt așteptat de ceilalți prieteni ai mei, lămâia, grefa și mandarina dar nu am știut unde să cobor și am încurcat orașele. Astăzi este ziua Lămâiei și eu voi întârzia .

Impresionat de povestea Băiatului Portocală, Matei decide să îi ofere o mână de ajutor.

-Cred ca te pot ajuta! Îi spuse Matei.

-Serios? Întrebă Băiatul Portocală.

- Da, îi răspunse Matei. Haide să mergem! Chiar îmi doresc să îmi fac prieteni noi.

Au plecat împreună cu masinuța de jucărie a lui Matei în Orașul Portocală. Acolo toată lumea era fericită și era servită cu suc proaspăt de portocale. Din acea zi Matei și Băiatul Portocală au devenit cei mai buni prieteni.

Dorința tăietorului de lemne

Demult, trăia într-o căsuță de la marginea unei păduri un tăietor de lemne cu soția lui și cei trei copii ai săi. Stătea bătrânul într-o seară pe prispa casei și îi veni o idee grozavă.

-Trebuie să tai cât mai multe lemne din pădurea asta deasă pentreu a le face câte o casă fiecărui băiat că timpul asta trece repede și mâine-poimâine s-or căsători.

Nu trecu mult timp că bărbatul și plecă în inima pădurii să caute lemne groase și uscate pentru construcția caselor. Începu el să taie copaci și mai groși și mai subțiri, și mai scunzi și mai înalți, numai buni pentru ce avea să facă. Pe jos erau doborâți o mulțime de copaci iar păsările pădurii și animalele începuseră să facă gălăgie pentru a-l opri pe acest om, însă bătrânului nu îi păsa.

Sus în vârful muntelui, vede un copac extrem de gros care l-ar fi putut ajuta foarte mult.

-Acesta ar fi cel mai potrivit pentru cele două case, își spuse bătrânul. Urcă până la acesta, îl măsură bine din priviri, însă se tot gândea cum ar putea să îl pună la pământ. I-a dat roată tăietorul de lemne câteva zile bune și aștepta să îi vină o idee genială pentr a-l doborî.

A venit în ziua următoare cu cei doi feciori ai săi, cu un topor și o funie lungă și groasă.

Au început ei să taie în partea de jos, dar nimic. Copacul rămânea neclintit.

-Bune rădăcini mai are copacul ăsta! spuse bătrânul către băieții lui. Tot încercăm de atâtea ore să îl tăiem și nu reușim. Dorința mea este să vă fac vouă câte o casă mare și frumoasă!

-De ce nu te miști deloc bătrânule stejar? Întrebă unul din băieți.

- De ce vrei să mă tai, tăietorule de lemne? Chiar nu-ți ajunge câți copaci ai tăiat? Îl întrebă copacul pe tăietorul de lemne.

-Păăăăi...eu nu știam că voi puteți vorbi. Inima tăietorului de lemne pe loc se făcu bucăți. Eu trebuie să le fac câte o casă copiilor mei, îi răspunse acesta.

- Si eu sunt casa multor viețuitoare de aici. Pe ramurile mele au cuiburi păsărelele, în scorburile mele se ascund multe veverițe, țin umbră animalelor vara și sunt adăpost pentru unele iarna. Mai dau și oxigen oamenilor ca tine. Îți dai seama ce ai vrut să faci?

-Îmi pare rău, spuse tăietorul de lemne. Nu m-am gândit cât bine poți tu să faci. Eu te văzusem pe tine atât de falnic și credeam că mă poți ajuta.

-Te pot ajuta cu sfaturi, omule, și îți pot îndeplini dorința altfel. Își voi îndeplini dorința doar dacă vei promite aici de față cu feciorii tăi că de acum înainte nu vei mai fi tăietorul de lemne de care se tem copacii. Vei aduna din pădure numai uscături, vei curăța copacii și vei avea grijă de pădurea asta.

-Promit că așa voi face, bătrânule stejar, îi promite tăietorul de lemne.

-Vezi valea aia? Îl întrebă stejarul pe bătrân.

-Da, o văd.

-O iei pe drumul ăsta drept înainte și când se termină drumul faci la dreapta. Acolo, în vale vei găsi ce îți dorești.

Tăietorul de lemne îi lua pe cei doi copii ai săi și au pornit la drum. Tot nu îi venea să creadă ce i-a spus bătrânul stejar. Au ajuns unde le-au spus copacul, și când colo ce să vezi?

Erau acolo cele două căsuțe din lemn pe care ar fi dorit bătrânul să le construiască pentru copiii săi. Frumoase, simple, cu terase mici și cu stâlpișori din lemn.

-Măi să fie! Așa ceva nu este posibil! Își spuse bătrânul și merse iute la stejar să îi multumească. Îi sărută cea mai apropiată crenguță dar și tulpina și îi mulțumește pentru bunătatea lui.

Peștișorul și pietricica

Era o dimineață plăcută de mai. Soarele bătea cu putere peste Oceanul Pacific și câțiva norișori se plimbau veseli pe cer. Toate animalele marine ieșeau bucuroase din coralii unde se ascundeau, doar un peștișor dormea în continuare în căsuța lui, care era o pietricică nici prea mare, nici prea mică. La un moment dat, aceasta, care era și prietena lui cea mai bună l-a strigat:

-Peștișorule! Peștișorule! Trezește-te! Hai să ne jucăm, este târziu!

-Cât este ora, Pietricico?

-Este ora 12:00. Ai dormit destul. Haide, ridică-te!

-Mmmm….bine. Peștișorul s-a jucat cu ea până seara târziu.

A doua zi, dis-de-dimineață a apărut în zona lor o caracatiță care se rătăcise de familia ei și dorea să își facă noi prieteni. Peștișorul, pentru a se deplasa până la ea s-a folosit de înotătoarele lui micuțe și a întrebat-o:

- Ce este cu tine în zona noastră, micuța caracatiță?

-M-am rătăcit, spuse ea supărată.

-Cum te-ai rătăcit? întrebă peștișorul.

-M-am îndepărtat mai mult decât trebuia de familia mea și am ajuns aici. Crezi că putem fi prieteni?

-Da, sigur. Au făcut cunoștință prezentându-se pe rând. Peștișorul a fost foarte încântat să înoate alături de caractița Clesfor. Peștișorul a povestit mult cu ea și a uitat de prietenia lui cu Pietricica.

Aceasta, tristă, se tot gândea ce a pățit peștișorul de nu mai vrea să vină să o vadă, și să se joace cu ea. O scoică a anunțat-o pe pietricică că prietenul ei se joacă cu o caracatiță.

Pietricica era din ce în ce mai tristă și nu înțelegea cum de patru zile nu a mai trecut prietenul ei nici măcar să o salute. Deodată, îi vede pe cei doi apropiindu-se de ea și îi oprește:

-Peștișorule! Ce faci? Nu mai vrei să vorbești cu mine?

-Lasă-mă acum, îi spuse el.

-Să te las? De ce îmi vorbești așa? Nu e politicos.

-Pentru că acum vreau să îi arăt caracatiței Clesfor locurile de aici, îi spuse înotând și a trecut pe lângă ea.

Pietricica căzu pe gânduri și plângea în hohote. Nu înțelegea de ce se purta așa cu ea.

Caracatița era foarte fericită cu noul ei prieten, însă după câteva zile a fost găsită de părinții ei și aceasta a fost nevoită să își ia rămas bun pe de la peștișor .Acesta, văzând una ca asta, s-a întristat și a stat singur câteva zile pe fundul oceanului. Încerca să se joace cu câțiva corali, dar aceștia nu l-au băgat în seamă. Acum, se simțea și el singur și își dăduse seama cum s-a simțit și Pietricica din cauza neglijenței lui. Cu greu s-a dus spre ea și a strigat-o:

-Pietricico! Pietricico! Aceasta nu dorea să îi răspundă deoarece era îndurerată.

Nu îi răspunse nimeni. Mai stă câteva minute și încercă iarăși.

-Pietricico!

-Da, se auzi o voce tremurândă.

-Te rog să mă ierți! Te rog! Sunt foarte trist și am simțit cât de greu este să nu ai pe nimeni!

-Te voi ierta dar vreau să știi un lucru. Este bine să îți faci prieteni noi, însă nu uita niciodată de cei vechi.

-Așa voi face de acum. Crezi ca o să mai fim prieteni?

-Da, vom fi și asta pentru că ți-ai recunoscut greșeala.

-Îți mulțumesc, Pietricico. Era tare fericit și o iubea mult pe Pietricica.

A trecut o săptămână și cei doi se jucau din nou împreună și erau foarte încântați de prietenia lor. Peștișorul a învățat din greșeala făcută și este foarte sigur că nu o va mai repeta niciodată.

Fluturilă și Râmișor

Era o zi călduroasă de iulie. Razele Soarelui coborau grăbite peste case, grădini și peste Pământ. Norii albi, precum vata de zahăr stăteau și ei agățați pe cerul pufos.

Dimineața, în grădina lui Matei, un băiețel cam de 6 anișori apăreau foarte multe insecte pe care copilul le admira cu drag. Florile din micuța grădină erau parcă amorțite și încercau să se trezească la fiecare adiere ușoară de vânt. Pe o margaretă albă, un fluturaș multicolor se gândea să zăbovească puțin. Uitându-se prin jurul său, observă pe pământul secetos o râmă nici prea mică, nici prea mare care se târa de colo colo.

-Încotro te îndrepți, Râmișor? Întrebă fluturașul.

-Vreau să ajung acasă, Fluturilă. Mă așteaptă cineva. Spuse Râmișor.

-Ha!Ha! începe să râdă fluturașul. Cât mai poți să te târăști așa? Cred ca faci mult până acasă.

-De ce râzi de mine? și se supără râma foarte tare.

-Pentru ca eu pot zbura peste tot! Peste dealuri, peste munți, eu pot să văd multe locuri la care tu nici nu poți visa. spuse fluturașul râzând.

-Dar tu te poți târî ca mine? Întrebă râma.

-La ce folos să mă târăsc dacă eu pot zbura? Tu nu poți simți decât pământul ăsta cald și arzător.

De-ai ști tu câte locuri am văzut eu....

-Degeabă ai văzut, dragule fluturaș, daca nu îi apreciezi pe cei din jurul tău. Și Râmișor lăsă capul in pământ.

Ca să nu se mai simtă umilită, Râmișor intră în casuța ei, o micuța gaura din pământ unde era așteptată de o albinuță cu o aripioară ruptă. Când văzu una ca asta, Fluturila care zău că nu știa să-și facă prieteni, zbură și el ușor pe pământ și vru să intre după Râmișor dar nu reuși. Pentru a reuși, trebuia să se târască. Atunci se gândi cât de importantă era și treaba lui Râmișor. Înceuse să îi pară rau pentru cum i-a vorbit râmei, care era atât de bună și care o îngrijea acum pe albinuța bolnavă. Tare mult ar fi vrut și el acum să își facă prieteni!

După câteva minute, Râmișor iese afară pentru a căuta pe pământ un pansament natural care o putea ajuta pe albinuță.

Fluturilă, atunci, se apropie de Râmișor și o rugă să îl ierte. Ba mai mult de atât, te poți urca pe aripioarele mele pentru a căuta împreună pansamentul care o poate ajuta pe albinuță.

-Eu te iert, Fluturilă, însă niciodată să nu mai râzi de cineva pentru că suntem diferiți cu toții. Așa cum tu culegi nectar și polen din floricele și ai atâtea culori frumoase pe aripioare așa și eu am corpul plin de inele și reușesc să fac galaxii în pământ și mă pot mișca precum o barcă pe apă.

-Așa este, Râmișor. Îmi pare rău. Chiar suntem diferiți și asta ne face speciali și fiecare avem rolul nostru pe pământ. Fiecare este bun la ceva și avem ce învăța unii de la ceilalți.

Uite cum facem, Râmișor. Eu te voi învăța pe tine să zbori și te duc peste tot, peste dealuri, peste văi și peste munți iar tu mă înveți să mă târăsc. Ce zici?

-Sunt de acord, fluturașule. Cei doi prieteni au discutat tare mult despe foarte multe lucruri și Fluturilă a învățat că nu este frumos să râzi de nimeni și că, cu toții avem câte ceva de învățat. pe parcursul vieții. A devenit mai bun și asta l-a făcut și mai special.

Povestea fluturașului Zuzi

Într-o dimineața, fluturașul Zuzi, un fluturaș cu aripioarele în culorile curcubeului, stătea pe o margaretă albă și se gândea să zăbovească puțin. Era plin de emoție, deoarece urma ca mâine să pornească în prima lui călătorie, fiind și primul său zbor. Avea să se întâlnească cu toți fluturașii de vârsta lui și cu doamna educatoare Fluturilă. Fluturașul Zuzi nu reușise să doarmă toată noaptea din cauza emoțiilor pe care le avea. Visa și el să zboare alături de mulți fluturași multicolori, albinuțe, buburuze, libelule, bondărei dar și de alte insecte.

Dis-de-dimineață, fluturașul Zuzi se pregăti să zboare, însă nu reuși. Era trist și îngândurat.

-Off, aripioara mea stângă tocmai a fost atinsă de un copilaș care a vrut să mă ajute să zbor. Ce mă fac acum? se întrebă el.

-Nu te teme, sunt aici. Îi răspunse Fluturica, singura lui prietena. Ea îl liniști și îl mângâie cu aripioara ei albă și catifelată. Ți-am promis că astăzi vei merge în cel mai frumos loc care există. Haide, șterge-ți lacrimile și să mergem!

Supărat, fluturașul acceptă propunerea prietenei lui și se trezi deodată într-o lume plină cu jucării, cu floricele colorate, cu doamna Fluturilă și cu mulți fluturași de seama lui...

-Bună dimineața, micuțule fluturaș. Bine ai venit în grupa fluturașilor! îi răspunse doamna educatoare Fluturilă.

-Cât de frumos este aici! Își spuse el. Câți fluturași frumoși! Ia te uită, ei pot zbura... se gândi el.

Dădu să zboare către ei, să facă cunoștință, însă se prăbuși încet peste câteva floricele colorate. Se temea foarte tare că ceilalți fluturași vor râde de el așa cum au făcut și celelalte insecte care l-au văzut afară dis-de-dimineață. Singura lui prietenă era Fluturica, care mereu îl încuraja.

-Ești bine, micuțule fluturaș?-întrebă doamna Fluturilă. Nu te teme, noi suntem aici!

-Da, sunt.... dar se simțea incomplet și îi era rușine.

-Dă-mi voie să te ajut! Îi spuse un fluturaș albăstrui care vru să se apropie tot mai mult de el. În scurt timp, toți fluturașii din grupă au format în jurul lui ”Cercul prieteniei” și l-au dus în spatele grupei, la cabinetul lor medical, care era o floare imensă unde erau tratați cu plante medicinale toți fruturașii cu diverse probleme medicale.

-Ești mai bine acum? Întrebă asistenta Fluturașilor. Ți-am pansat aripioara.

-Da, sunt mult mai bine. Era uimit să vadă câtă grijă au avut de el toți fluturașii de acolo împreună cu doamna Fluturilă și cu asistenta fluturaș.

-Vă mulțumesc tare mult! Mă temeam că și voi veți râde de mine și că mă veți umili.

-Cum să te umilim fluturașule? Întrebă doamna educatoare Fluturilă. Noi suntem aici să te ajutăm să te refaci cât mai repede ca să putem zbura cu toții în curtea grădiniței și să ne distrăm. Apoi, pe rând fiecare fluturaș din grupă, a venit la pătuțul acestuia și i-a adus câte o floricică magică pentru a-i țese cea mai frumoasă plăpumioară colorată.

-Ai culorile curcubeului pe trupul tău, micuțule fluturaș. Spuse cea mai înțeleaptă fluturică din grupă. Tu ești cu adevărat special pentru noi.

-Chiar și așa cu o aripă frântă? Întrebă el puțin mai vesel.

-Da, ai un colorit minunat! Ești cel mai frumos fluture pe care l-am văzut vreodată. Uite, noi toți, avem o culoare sau poate maxim două pe trupul nostru, dar tu ai atâtea culori strălucitoare și pline de farmec...Dacă te uiți puțin mai atent la mine, vei observa că nici eu nu am o antenuță..

-Îmi pare rău, frumoasă fluturică. Deci, cu toții avem ceva ce ne lipsește, însă important este să avem grijă unii de ceilalți și să ne acceptăm așa cum suntem. Fiecare e special în felul lui.

Toți fluturașii l-au învelit cu păturica lui magică și frumos colorată pe Zuzi și așteptau cu nerăbdare să se treazească și să pornească cu toții în împărăția florilor.

Când s-a trezit, fluturașul Zuzi le-a mulțumit tuturor și era recunoscător pentru cum a fost primit aici. Le-a mulțumit tuturor pentru bunătatea de care au dat dovadă și a apreciat tot ce au făcut ceilalți pentru el.

Cântecul Sirenei

Pe coasta îndepărtată a unei mări, trăia un pescar cu soția lui bolnavă și fetița lor, Victoria, într-o căsuța mică și dărăpânată. Duceau o viață liniștită departe de agitația orașului și trăiau cel mai mult din ce prindea pescarul pe mare. De cele mai multe ori, Victoria se așeza seara pe genunchii tatălui său, care îi povestea despre animale, oameni, păsări, orașe și misterele din adâncuri. Deși duceau o viață sărăcăcioasă, tatăl fetei era tare implicat în educația acesteia. Pe măsură ce creștea, Victoria începea să îi pună pescarului tot mai multe întrebări despre boala mamei ei, însă acesta tot ezita sau îi spunea că va veni o zi în care i se va destănui.

Într-o seara, fetița stătea pe terasa din fața casei, pe o canapea ruginită de atâtea ploi și admira marea, norii și liniștea serii. Mai ieșea din când în când în curtea mare și stătea cu picioarele pe nisipul cald și fin și vorbea cu scoicile care păreau că o ascultă și le cânta cântecul ei preferat. În dimineața următoare, Victoria intră în camera tatălui fiind cuprinsă de un sentiment de neliniște:

-Tată, ai spus mai demult că atunci când voi crește imi vei spune ce are mama! Uite ca am crescut! De ce mama mea stă numai în pat și nu poate vorbi cu mine?

-Copila tatei dragă, mama ta este grav bolnavă și din păcate nu mai poate auzi glasul tău frumos niciodată.

-Dar.... tată! și fata izbucni în hohote de plâns. Cum o putem ajuta? Haide să mergem în oraș la un doctor!

-Am fost peste tot, draga tatei. Există un singur leac pentru ea, dar nu putem ajunge la el, și bătrânul nu reuși să-și privească copila în ochi.

-Ce leac, tată? Unde îl putem găsi? Te rog, spune-mi!

-Este pe fundul mării! Din păcate, nu putem ajunge la el. Departe de casa noastră este o stâncă mare, stânca dorințelor. Am fost și acolo și am spus și eu dorința mea însă nu se poate îndeplini. Te rog să nu mergi singură acolo! O să mergem împreună cât mai curând!

-Am înțeles tata. Fetița a ieșit afară și șuvoaie de lacrimi îi curgeau peste nisipul fin. Avea o prietena bună cu care vorbea seară de seară, o scoică cu care împărtășea totul.

-Micuță scoică, cum să îmi salvez mama? Ai auzit ce a zis tatăl meu.

-Îți știu durerea. Te pot ajuta să ajungi la stânca dorințelor.

-Haide! Să mergem acum! Fetița își lua scoica în mână și au plecat degrabă.

Ajunse acolo, stânca dorințelor i-a ascultat povestea fetiței și i-a spus ce are de făcut:

-Victoria, uite cum facem, îi spuse stânca dorințelor. Vei sta la mine 3 zile la rând și seară de seară vei cânta cântecul pe care îl ascultau cu drag scoicile și peștișorii seara. Zâna Mării te va auzi negreșit și atunci îi vei povesti durerea ta și ea o să te ajute.

-Îșimulțumesc, draga mea stâncă. Așa voi face.

Imediat se lăsă seara și fetița și începu să cânte, exact așa cum o învățase stânca dorințelor.

”Valurile mării toate/ De-ați putea să m-ajutați/ Voi, crabi, pești și scoici din ape/ Suferința să mi-o luați!” Glasul Victorirei rasuna prin toată marea și toate animalele acvatice admirau vocea sa. În a treia seară aparu și Zâna Mărilor în fața fetiței și o întrebă:

-Ce vânt te aduce aici, fată frumoasă? Și fetița îi povesti pe larg ce o măcina.

-Uite, micuțo în seara asta îl voi chema pe Împaratul Crabilor care te va duce la peștișorul auriu și de acolo mai departe te vei descurca singură. Se lăsă seara și aparu într-un târziu Împăratul Crabilor care o lua pe fetiță și intră cu ea în apă. I-a povestit pe drum că odată ce ajunge în împărația lor se va transforma în sirenă pentru a putea ajunge la leacul magic. Victoria a acceptat și în cele din urmă a ajuns la peștișorul auriu. Corpul ei era plin de solzișori magici, aurii, părul Victoriei era ondulat și avea culoarea focului. Era tare frumoasă!

Ajunsă la peștișorul auriu începu să îi spună acestuia pentru ce a venit. Acesta era amuțit de frumusețea fetiței și pe loc decise să o ajute. O luă de mână pe frumoasa sirenă și au plecat împreună în căutarea leacului magic care era ascuns într-o scoică la care se ajungea tare greu.

-Victoria, privește! Îi spuse peștișorul auriu. Este scoica care are leacul magic! Așa arată!

Haide, cântă-i te rog cântecul tău. Sirena începuse să îi cânte cântecul ei și în scurt timp scoica se deschise și cei doi prieteni au reușit să ia leacul magic.

-Îți multumesc, peștișorule! Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul vostru! Zise Victoria.

-Haide, frumoasă sirenă! Să mergem să ducem tatălui tău leacul magic!

-Vai, tatăl meu....cred că e tare îngrijorat. Să pornim!

Au ajuns pe malul mării, aproape de casa părinților ei și Victoria începu să cânte pentru a fi auzită. În scurt timp, ajunse la mal și tatăl ei care o căuta îngrozit peste tot.

-Tată! Tată! Am găsit leacul magic care o va vindeca pe mama.

-Fata tatei, ce ai făcut? Ești sirenă acum! Cum o să mai pot eu să te salvez acum? Începu să plângă bătrânul de era auzit până la Zâna Mărilor. Aceasta, văzând atâta suferință decise să o transforme pe Victoria înapoi în fată pentru a-i putea duce leacul mamei ei.

-Frumoasă sirenă, dă-i o îmbrățișare peștișorului auriu pentru că te voi tranforma înapoi în fetița care erai! O să îți cer în schimb, ca în fiecare seară să mergi la stânca dorințelor și să ne încânți în continuare cu vocea ta magică.

-Nu știu dacă mi-ar ajunge o viață să te răsplătesc, Zână dragă! Si fetița își luă rămas bun de la prietenii din adâncuri și ajunse fericită acasă împreună cu tatăl ei. După câteva zile mama Victoriei și-a revenit și au trăit fericiți cu toții în căsuța lor de lângă mare.

O zi cu albinuța Ema

Era o dimineață frumoasă, cu un aer proaspăt de primăvară, iar albinuța Ema era dusă la grădinița albinuțelor în fiecare zi de către mama albină. Pe drum, se juca cu buburuzele care-i ieșeau în cale și cu câțiva fluturași multicolori.

Zi de zi, părinții albinuței îi explicau cum să se comporte la grădinița lor care era un stup foarte mare și foarte încăpător. Albinuța Ema abia aștepta să ajungă la stupul-grădiniță, să se joace cu prietenii ei și să o îmbrățișeze pe doamna Regină.

-Bună dimineața, doamna Regină! O salută frumos albinuța Ema.

-Bună dimineața, albinuțo. Haide, intră să te joci cu prietenii tăi.

Albinuța Ema, de o perioadă de timp, le smulgea coșulețul cu miere celorlalte albinuțe și le lovea. Celelalte albinuțe o cam evitau și nu mai doreau să se joace cu ea. Între timp, Regina Albinelor, care era și doamna de la care ele învățau totul, a decis să scoată albinuțele afară pentru a culeage polen cu micuțele lor trompe. Fiecare albinuță primise câte un coșuleț în care trebuia să strangă nectarul.

Au început ele să zumzăie deasupra florilor și au ajuns în cele din urmă la Copacul înflorit care era plin de floricele albe, acesta fiind și primul loc de oprire.

-Vă explic câteva reguli, dragi albinuțe, înainte să ne apucăm de treabă, le spuse doamna Regină. Vom lucra împreună și nu ne vom îndepărta de acest copac. După ce terminăm, ne întoarcem înapoi la stupul nostru magic, zise aceasta. Propun să ne oprim aici și să începem să culegem nectar.

-Suntem de acord, doamna Regină, le răspunse celelalte albinuțe și au început să extragă polenul și să-l pună în coșulețele aurii. Toate albinuțele făgăduiau ce le spusese Regina Albinelor iar aceasta le verifica pe micuțele albine să vadă dacă au înțeles ce au de făcut. Toate albinuțele lucrau de zor și încărcau coșulețele așa cum li s-a sugerat.

La un moment dat, Regina Albinelor, observă cum albinuța Ema nu mai este printre ele și începuse să o strige:

-Albinuță Ema! Albinuță Ema! Unde ești?

Aceasta nu a ținut cont de regulile spuse de doamna Regină și între timp se împrieteni cu Bâzâilă, un bondar vesel care o invită la joacă.

-Vrei să te joci cu mine, Albinuță Ema? O întrebă Bondarul.

-Sigur că da, zumzăi ea foarte încântată.

-Nu trebuia să culegi și tu nectar cu Regina Albinelor? O întrebă el.

-Ba da, trebuia. De o perioadă de timp am început să lovesc alte albinuțe și ele nu vor să mai vorbească cu mine. Am început să mă simt foarte singură...motiv pentru care vreau să îmi caut și alți prieteni.

-Ți-ai cerut scuze de la ele? O întrebă Bâzâilă.

-O, nu! Nu am putut să fac asta, răspunse Ema.

-Așa se face, frumoasă albinuță. Atunci când greșim ne cerem scuze și arătăm că ne pare rău.

-Atunci, hai să ne jucăm puțin Bâzâilă ca apoi să mă pot întoarce la albinuțele mele și la doamna Regină care cu siguranță este îngrijorată că am plecat așa.

Bâzâilă zbură împreună cu aceasta până în apropierea unui lac, unde s-au și jucat pe o floare de nufăr câteva ore întregi. Între timp, Regina Albinelor o căuta peste tot și se temea că albinuța Ema va păți ceva îngrozitor.

Într-un târziu, fluturașul Tili o anunță pe Regină că albinuța Ema este pe lac și nu mai poate zbura de acolo. Aceasta, speriată, zbură îndată până la locul unde era micuța albină. Se apropie de ea și aceasta începu să plângă...

-Vă rog, ajutați-mă să ies de aici, nu știu să înot! Între timp, prietenul ei Bâzâilă făcuse o bărcuță din frunze ca să o poată scoate pe albinuță, dar aceasta a fost luată de apă fiind atât de ușoară.

-Gata! Prinde-te de apripa mea, spuse doamna Regină care ajunse la timp.

Cuprinsă de teamă, albinuța Ema își ceru scuze de la Doamna Regină și îi promite că de acum încolo va respecta regulile spuse de aceasta. De asemenea, își ceru iertare și de la restul albinuțelor cu care nu se comportase prea frumos.

- Vă rog să mă iertați, dragi albinuțe! De acum încolo, nu se va mai repeta. Vă mulțumesc că ați venit într-un suflet după mine și că m-ați salvat!
- Sper că ai învățat ceva din greșeala făcută, spuse doamna Regină și s-au îndreptat către Copacul înflorit.

Darul brostacului Oachi

În fiecare seară de vară, Oachi, un brostac tinerel, aduna toate broscuțele din sat la marginea unui lac, cu scopul de a repeta cântecele învățate pentru concertul care urma să aibă loc la sfârșitul lunii august în trestia stufoasă.

-Oac! Oac! Diri-diri-dac! Oac-oac, oac-oac, diri-diri-dac! Încercară de câteva ori să dea tonul, dar simțea cum vocea lui nu îl mai ajută. Văzând una ca asta, se așeză pe o bărcuță ruginită și le dădu de înțeles broscuțelor că trebuie să se descurce singure.

-Ce se întâmplă cu Domnul Oachi? O întrebă Selena pe broscuța Dudu.

-Chiar nu îmi explic! Exclamă aceasta. De câteva seri pățește asta!

A doua zi, dis-de-dimineață, domnul Oachi plecă către Templul Broaștelor. Se gândea că acolo poate va reuși să-și recapete vocea dacă își va pune această dorință. Ajuns în fața Templului, ciocănește de câteva ori, și așteptă să iasă Împărăteasa Broască. În cele din urmă, ușa templului se deschise și împărăteasa ieși.

-Ce vânt te aduce pe aici? Întrebă Împărăteasa.

-Oooac...oac...și nu mai reuși să scoată niciun sunet. Începu să plângă și aștepta cu nerăbdare să fie ajutat.

-Ai rămas fără voce, spuse aceasta. Îmi pare tare rău. O să te ajut, așa cum și tu îi ajuți mereu pe cei din jurul tău. Bine faci, bine găsești. Uite cum facem, te vei duce acum la Crăiasa Fluturașilor și îi vei da scrisoarea asta. Aici scrie licoarea magică de care ai nevoie pentru ca vocea ta să revină la normal.

Ajunse la Crăiasa Fluturailor care îl ajută pe loc. Au mers împreună până la domnul Frunzilă care prepara orice licoare magică din multitudinea de plante pe care le avea.

-Îți mulțumim, domnule Frunzilă, zise Crăiasa.

Oachi făcuse și el o plecăciune și aștepta cu nerăbdare ca licoarea magică să-și facă efectul. Mai erau trei zile și avea să vină marele concert la care el însuși era dirijor. Știa că vor fi prezente toate animalele și păsările pădurii la concert. Se gândea că nu era nici bun dansator cum erau ceilalți și că acum a mai rămas și fără voce.

Tinerele broscuțe se strângeau seara pe malul lacului și tot repetau, dar fără Oachi totul era în zadar. Darul lui era să cânte. Avea cea mai frumoasă voce de se auzea din depărtări.

-Oachi, ți-am dat toată licoarea magică. Te rog să ai încredere că totul va reveni la normal, îi spuse Crăiasa Fluturașilor.

- O aprobă Oachi din cap, dar se gândea că mai era o singură zi până la marele concert. Era fericit că a fost ajutat de Crăiasa Fluturașilor și de domnul Frunzilă.

În dimineața următoare, Oachi fu trezit de toate broscuțele din satul său care îi cântau pe la geam.

-Haide domnule Oachi, trezește-te, spuse broscuța Dudu.

-Astăzi este ziua cea mare, continuă și broscuța Selena. O să vezi că o să reușești! Fără tine nu urcăm pe scenă! Nu putem fără tine...

Oachi era impresionat de gestul broscuțelor, așa că se gândi că le va fi alături într-o seară atât de importantă ca și asta. Le-a spus că le va însoți și că nu va amâna concertul...

-Uraaaa! Exclamă broscuța Dudu.

Între timp, broscuțele făcură din stuf câte un scăunel pentru fiecare invitat iar scena lor era un nufăr mare pe care se reflecta lumina Lunii. Toate animalele pădurii au venit și s-au așezat fiecare unde au găsit loc. Broscuțele au început să cânte iar Oachi le privea cu lacrimi în ochi. Spre sfârșitul concertului, Selena și Dudu l-au invitat pe Oachi în mijlocul scenei alături de ele, în semn de mulțumire.

Acesta, i-a salutat pe toți invitații și voia să se retragă la locul lui însă deodată auziră animalele pădurii în cor:

-Hai, Oachi! Hai, Oachi! Știm că poți!

-Încearcă să ne cânți ceva, spuse Moș Martin.

-Clar vei reuși, spuse vulpea Roșcovană. Trebuie doar să încerci. Ai încredere în tine!

-Oachi, uimit de încurajările făcute încercă să scoată câteva sunete dar nu reuși....

-Mai încearcă o dată! Nu te lăsa! Răspunse în cor Dudu și Selena.

-Oac-oac-diri-diri-dac! Oac-oac-diri-diri-dac! Și Oachi începuse din nou să cânte.

-Vă mulțumesc, dragi prieteni! Fără încurajările voastre clar nu aș fi reușit!

Toată lumea îl aplaudă pe Oachi iar acesta a dus concertul la bun sfârșit.